

[Poul Schlüter.]

ejendommen; det er et sikkerhedsnet, som for de private ejendomsbesiddere må spille en stor rolle.

Man kan naturligvis diskutere, hvor det vil være rigtigst at opsamle afgiftsprovenuet. I min gruppe har vi fundet det forståeligt, at regeringen foreslår, at det må være amtskommunerne, som bestrider disse fonde. Hr. Ove Hansen nærede nogen betænkelighed ved det, og vi skal da naturligvis studere det nærmere i udvalget, men jeg synes i og for sig, at der er noget meget naturligt i, at man opsamler frigørelsesafgiften lokalt, således at det sikres, at midlerne er til rådighed for byudvikling netop i de områder, der har brug for pengene; det vil jo gennemgående være således, at inden for de amter, hvor der bliver tale om meget betydelige beløb i frigørelsesafgift, møder vi de samme områder, som har de meget store investeringer i bymodning. Derfor tror jeg, det er fornuftigt, at pengene bliver i amtet, og jeg tror, det er klogt, som regeringen foreslår, at pengene bliver „øremærket“. Det bliver ikke penge, som går ind i amtets almindelige drift, det bliver en fond, som kun kan udnyttes til byudvikling og til opkøb af ejendomme. Det synes jeg er en meget, meget fornuftig sammenhæng.

Må jeg sige til sidst, at jeg har med stor interesse set hen til den socialdemokratiske ordførers tale under førstebehandlingen i dag ud fra det synspunkt, at vi i mit parti — og det ved jeg gælder også de andre regeringspartier — med spænding har villet lytte til, om socialdemokratiet fandt, at de lovforslag, som nu er fremsat, er et egnet forhandlingsgrundlag; det forstod jeg at hr. Ove Hansen opfattede lovforslagene som, og det er jeg meget glad for og tilfreds med.

Hr. Ove Hansen sagde i sin tale, at i længere tid havde socialdemokratiet ventet på disse lovforslag. Man kan vel sige, at i denne udtalelse er der ingen overdrivelse, for i og for sig har vi jo ventet på nye jord- og planlægningsforslag lige siden folkeafstemningen i 1963. Allerede kort efter denne folkeafstemning blev det oplyst, at man kunne vente nye forslag fra den daværende regerings side. De kom ikke. Først nu er det blevet alvor. Jeg hilser altså med stor glæde hr. Ove Hansens betragtning om, at socialdemokratiet gerne vil være med til at arbejde

sagligt med lovforslagene i et udvalg. For enhver vil kunne forstå, at det ville være særdeles lykkeligt, om disse store reformer kunne blive genstand for stor enighed i folketinget. Men så vidt jeg kan se, tåler problemernes løsning på den anden side ingen udsættelse, og jeg håber og tror også, at disse lovforslag kan føres igennem i dette folketingsår.

Hauch: Princippet i det lovforslag om frigørelsesafgift, vi her behandler, blev, som den foregående ordfører nævnte det, fremført allerede i 1963 af mit parti sammen med det konservative folkeparti, ikke fordi vi dengang troede — og heller ikke i dag tror vi det — at man kan gøre jord billigere ved at beskatte den, men fordi vi erkender, at som udviklingen var indtil 1963 og siden er fortsat, er det rimeligt at lade det offentlige få andel i visse af de meget store fortjenester, der er forbundet med jords overgang fra dyrkningsjord til byggegrundsjord.

Men som jeg tidligere flere gange fra denne talerstol har påpeget, skyldes de voldsomme jordprisstigninger i byernes udviklingsområder først og fremmest en på flere punkter forfejlet politik. Vi knyttede derfor i 1963 til vort forslag om frigørelsesafgiften visse forudsætninger, som det først under den nuværende regering har været muligt at få opfyldt. De fejltagelser, der efter vor opfattelse har været, er først og fremmest en forkert zonepolitik, en forkert vurderingspolitik, en utilstrækkelig trafikpolitik og en skattepolitik, der ikke mindst gennem den nu afskaffede grundstigningsskyld bidrog til yderligere forhøjelse af priserne.

I det materiale, som under den jordpolitiske debat i 1963 fremkom fra det økonomiske sekretariat, fik vi et klart bevis for, at også den daværende regerings økonomiske rådgivere vurderede situationen nogenlunde på samme måde, som vi gjorde fra venstres side. Men den daværende regering vendte det døve øre til vore advarsler og forværrede endda en i forvejen uheldig udvikling ved en yderligere stramning af vurderingsreglerne. Den deraf følgende opvurdering af landbrugsejendomme og gartnerier i yderzoner gav byudviklingsudvalget for Københavns-egnen anledning til over for boligministeriet at gøre opmærksom på, at denne vurderingspolitik virker mod sin hensigt, fordi den